

รู้คุณค่า ของ ตัวเอง

ริดา พิทักษ์สินสุข

นายกสมาคมอนุบาลศึกษาแห่งประเทศไทยฯ
ดำเนินยม

Yang Seung Hyun เรื่อง Yun Hee Jae ภาพ
แมวส้มขนแตก แปล

คำนิยม

นิทานเรื่อง “รู้คุณค่าของตัวเอง” อ่านแล้วชวนสะกิดใจ “เออ! จริงสินะ สอนและฝึก ลูกกันก็หลายเรื่อง เรื่องนี้ยิ่งพลาดไม่ได้ เพราะร่างกายและจิตใจเรามีคุณค่า ไม่ควรที่จะ มีใครมาทำร้าย สำหรับคนเป็นพ่อเป็นแม่ หากเรารู้เราเห็นว่าลูกถูกทำร้าย ถูกล่วงละเมิด แบนอน...เราจะต้องปกป้องทันที แต่จะแน่ใจไหมว่าการที่เราไม่รู้ ไม่ได้ยิน ไม่ได้เห็น จะ หมายความว่า...ไม่เกิด... การถูกทำร้ายร่างกายและจิตใจ บาดแผลอาจหายได้ในเร็ววัน แต่ ความรุนแรงที่กระทบต่อจิตใจจะส่งผลทางลบในระยะยาว บางกรณีอาจร้ายลึกจนกลายเป็น การด้อยค่าตัวเอง เป็นอุปสรรคต่อการมีชีวิตที่มีความสุข

เรื่องนี้ต้องสอน สอนให้ลูกรู้ว่าร่างกายของลูกนั้นมีคุณค่า ลูกต้องปกป้องตัวเอง แม้แต่ คนใกล้ชิดในครอบครัว ในโรงเรียน ใครก็ไม่ได้ทั้งนั้น หากเกิดเหตุ ต้องบอกให้ผู้ใหญ่รับรู้ ต้องกล้าขอความช่วยเหลือ การสอนผ่านนิทานจะช่วยทำให้เรื่องยากเป็นเรื่องง่าย เรื่องที่ หนักให้ดูผ่อนคลาย และนิทานทุกเรื่องก็จบอย่างมีความสุข

นิทานเรื่อง “รู้คุณค่าของตัวเอง” เป็นตัวช่วยที่ดี ด้วยเนื้อหาที่ละเอียด รอบคอบ มองใน หลายแง่มุม อ่านจบมีคำแนะนำสำหรับชวนลูกพูดคุย ชวนตั้งคำถามชวนคิด มีเกมท้ายเล่ม เพื่อชักชวนทำความเข้าใจกันไว้ให้แม่นยำ นิทานเรื่อง “รู้คุณค่าของตัวเอง” จึงเป็นนิทาน ประจำบ้านที่ควรมีไว้อ่านกับลูกบ่อยๆ

ต้องขอบคุณสำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ที่ทำให้คุณพ่อคุณแม่ได้มีนิทานดีๆ ไว้อ่านกับลูก

ธิดา พิทักษ์สินสุข (ครูหวาน)

นายกสมาคมอนุบาลศึกษาแห่งประเทศไทยฯ

รู้คุณค่าของตัวเอง

Yang Seung Hyun เรื่อง Yun Hee Jae ภาพ แมวส้มขนแตก แปล

ธิดา พิทักษ์สินสุข คำนิยาม

นายกสมาคมอนุบาลศึกษาแห่งประเทศไทยฯ

เข้านี้ได้เวลาไปโรงเรียนแล้ว
แต่กระรอกน้อยยังยืนลังเลอยู่ที่หน้าบ้าน
“แม่ครับ ผมไม่อยากไปโรงเรียน”
กระรอกน้อยบอก
“ทำไมล่ะจ๊ะ มีเรื่องอะไรหรือ”
“คือว่า...เปล่าครับ ไม่มีอะไร”
กระรอกน้อยไม่กล้าบอกแม่
ได้แต่เดินหน้าเศร้าออกจากบ้านไป

หากมีเรื่องกังวลใดๆ ควรบอกให้ผู้ใหญ่ทราบตามตรง

“กระรอกน้อย มาแล้วเหรอ ไปเล่นกันเถอะ!”
ฮิปโปน้อยวิ่งตื๋ตื๋เข้ามาหา
“บอกแล้วไซ้ใหม่ว่าห้ามวิ่งที่โรงเรียน!”
เสียงดุของคุณครูดังขึ้นทันที
“เป็นผู้หญิงยังต้องเรียบร้อย!”

“โอ๊ย! เจ็บจังเลย ฮือๆ”
 หมีน้อยถูกกล่องบล็อกไม้ตกใส่เท้าจึงร้องไห้โฮ
 คุณครูเข้ามาดูแล้วจุปาก
 “ร้องทำไม น่ารำคาญ เล่นไม่ระวังเองถึงได้เจ็บตัว
 ผู้ชายที่ไหนเขาร้องไห้กัน”

เด็กผู้หญิงจะวิ่งเล่นก็ได้และเด็กผู้ชายจะร้องไห้ก็ได้ ไม่มีข้อห้าม

ผู้ใหญ่ควรต้องรับฟังเหตุผลของเด็ก ไม่ใช่เอาแต่ดุว่า

ช่วงพักกลางวัน คุณครูดุกระรอกน้อย
“ทำไมกินข้าวเหลือ กินให้เกลี้ยงสิ!”
“คือ...” กระรอกน้อยพยายามอธิบาย
“ไม่ต้องมาแก้ตัวอะไรทั้งนั้น กินให้หมด!”
จริงๆ แล้วกระรอกน้อยปวดท้องจนกินไม่ลง
แต่ก็กลัวคุณครูจึงหยิบซ่อนขึ้นมาอีก
“อายจังเลยที่ถูกดุต่อหน้าเพื่อนๆ”
กระรอกน้อยคิดในใจ

“ห้ามออกไปไหนจนกว่าจะกินหมดนะ!”

คุณครูสำคัญ

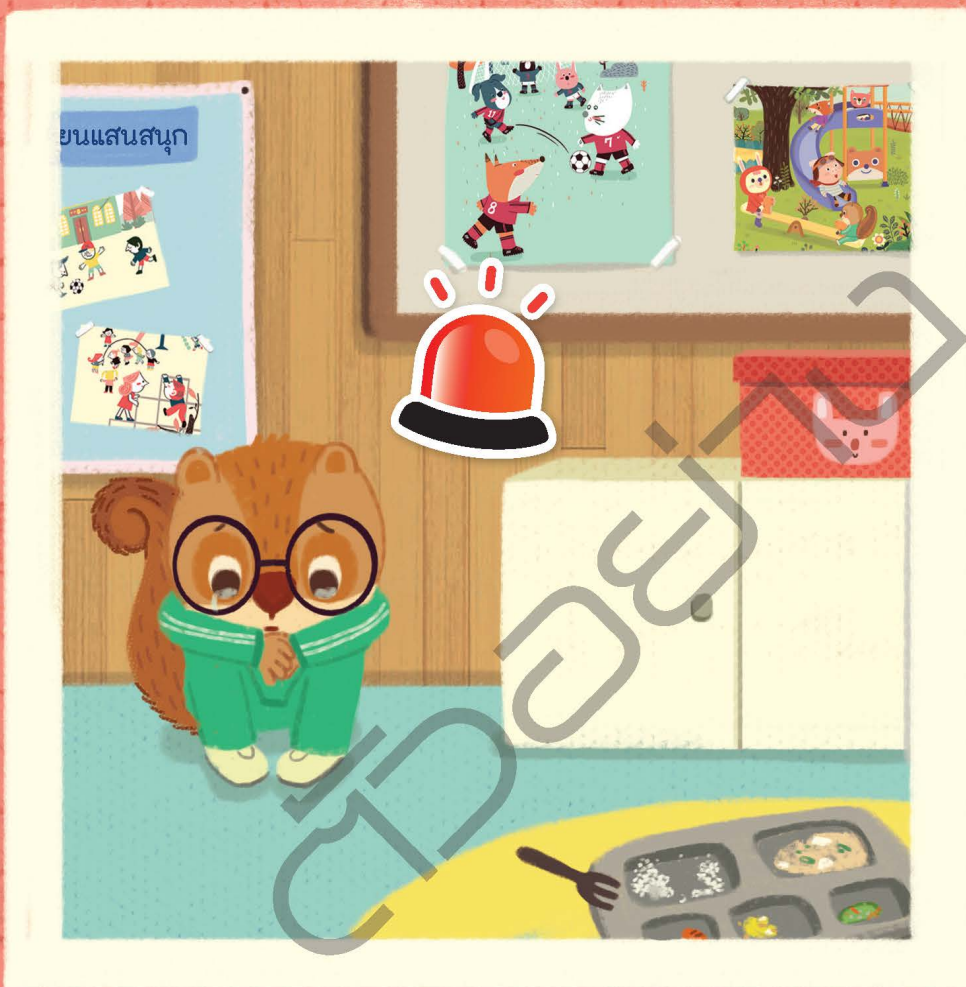
เพื่อนๆ ที่กินเสร็จแล้วออกไปเล่นข้างนอก
เหลือกระรอกน้อยอยู่ในห้องคนเดียว

“คุณครูเกลียดฉันเธอ ถึงปวดท้อง
ก็ห้ามกินเหลือใช่ไหม ไข่! ฉันคือตัวปัญหา ฉันผิดเอง”
กระรอกน้อยน้ำตาคลอ

อย่าคิดถึงตัวเองในแง่ไม่ดี เมื่อรู้สึกไม่สบายใจควรพูดคุยกับคนอื่น

หน้า

หน้า

